

Een ongemakkelijke waarheid

Sinds kort vrijen mijn vriendin en ik CO2-neutraal. Een beter milieu begint per slot van rekening bij jezelf en dus planten wij voortaan voor elke condoom die wij verbruiken ter compensatie een mooie boom in onze achtertuin. Uiteraard besproeien wij deze uitsluitend met in houten tonnen opgevangen regenwater, maar niet voordat wij ons er eerst uitgebreid mee hebben gedoucht. Zo ruiken wij tenminste weer heerlijk fris naar biologische zeep, wanneer het tijd is om liefde te maken en mijn rubbertje met milieukeurmerk voor haar uit te rollen.

Aangezien wij toch al zo lekker bewust bezig waren, besloten wij nog een klein stapje verder te gaan en dankzij een paar zeer verantwoorde aanpassingen is ons hele huis inmiddels volledig van onze amoureuze verrichtingen afhankelijk: zodra wij ons gepassioneerd in beweging zetten, worden de trillingen van ons matras via een ingenieus systeem vol hydraulische pompen omgezet in groene energie, het zweet dat van onze ruggen drupt wordt in een gigantisch reservoir verzameld om er uiteindelijk de wc mee door te spoelen en ook onze lichaamswarmte krijgt tenslotte weer een nuttige bestemming wanneer we het gebruiken om het hele huis van een aangename temperatuur te voorzien. Het koste al met al wat geld, tijd en twee handige vaders om deze futuristische mechaniek startklaar te krijgen, maar het was alleszins de moeite waard. Dankzij deze relatief kleine investering kunnen wij na een stevig potje seksen nu immers zonder gewetensnood een gezellige film kijken, de magnetron aanzetten of een wasje draaien. En is de stroom bijna op, dan duiken we ogenblikkelijk weer de lakens in. 'Denk aan Al Gore,' zeggen we wel eens bemoedigend tegen elkaar, als we eigenlijk knallende koppijn hebben. En dan kunnen we er weer een klein uur tegenaan.

In het begin was het natuurlijk wel een beetje wennen met al die techniek zo om ons heen, maar het heeft ergens ook wel iets romantisch. Met name de spaarlampen zijn in onze situatie een heuse attractie: aangezien die krenge altijd zo tergend traag op sterkte komen, speelt het begin van onze vrijpartij zich steevast af in het aardedonker. Hoe leuker het echter wordt, hoe feller de lichten gaan branden en tegen de tijd dat wij beiden ons hoogtepunt dreigen te naderen, baadt de slaapkamer in een oogverblindend hemels schijnsel, waar de drie wijzen uit het Oosten wel raad mee zouden weten. Onze hele straat loopt er in elk geval telkens ademloos voor uit en het gebeurt dan ook niet zelden dat uit voorzorg al bij onze eerste kus alvast naar zonnebrillen wordt gegrepen.

Omdat wij natuurlijk onze welvaart niet voor onszelf willen houden – en om nare praatjes te voorkomen – hebben wij onlangs in de buurtvergadering geopperd om de andere huizen in onze straat mee te laten profiteren van het aanhoudende overschot in onze stroomvoorziening. Een kwestie van wat kabeltjes doortrekken en klaar is kees. Want zeg nu zelf: een zonnepaneel op het dak staat toch ietwat preuts, als je weet hoe het immers ook kan. En wie zijn wij om onze buurtgenoten een schoon milieugeweten te ontzeggen? Het lijkt weliswaar een enorme verantwoordelijkheid, een opoffering zelfs, maar voor een betere wereld doen mijn vriendin en ik dit met liefde en plezier. En dus staat ons vanaf dit moment vanuit milieuoverwegingen slechts één ding te doen: om de boel in onze straat ook maar enigszins draaiende te houden en de burens niet in de kou te laten zitten, is het nu zaak dat wij tweeën ons het schompes neuken. Noem dat maar eens een ongemakkelijke waarheid.